

[Petra Petersen.]

tusinder og atter tusinder af familier ikke kan leve af mandens indtægt alene. Til trods herfor ved jeg godt, at der stadig lyder røster om, at kvinderne hellere skulle blive hjemme og passe hus og børn end tage ud på arbejdspladserne. I spørgsmålet om, hvorvidt en mor skal arbejde ude, kan der siges fornuftige ting både for og imod. Jeg skal imidlertid afholde mig derfra, så længe spørgsmålet ikke er, om kvinderne ønsker at arbejde ude, men om de vil arbejde for at opretholde livet for sig selv og deres familie. Jeg vil kun i denne forbindelse sige, at de tusinder af kvinder, der i dag sidder på vore fabrikker med rationaliseringens forrygende tempo og med en ugeløn, der er betydelig ringere end mandens, og som samtidig ofte har ansvaret for et eller flere børn, har en meget hård tilværelse. Og særlig hård føles den jo, hvis en sådan kvinde er eneforsørger for sine børn. Det er derfor ikke underligt, at mange af disse kvinder bryder sammen, den dag det går op for dem, at de skal have et barn. Det er jo en tragedie, vi hører om hver eneste dag. For det første er der for dem den ekstraudgift, som de ikke kan se udvej for at dække, dertil kommer løntabet i den periode, hvor de ikke kan arbejde, og så er der frygten for arbejdsløsheden, som i dag rider befolkningen som en mare. Kvinden herhjemme nyder jo ikke beskyttelse under sit moderskab. Hun kender altfor godt dette, at den dag hun ikke længere er i stand til at klare sit arbejde på arbejdspladsen, står der mange udenfor porten, der er parat til at tage det arbejde, hun går fra.

Derfor er andet afsnit af det lovforslag, vi i dag behandler, meget vigtigt. Det skal sikre kvinden en svangerskabshvile med dagpenge — den eneste måde, hvorpå det kan sikres, at kvinden får svangerskabshvile med en rimelig erstatning for tabet af arbejdsindtægten — og dernæst skal det garantere, at hun ikke mister sit arbejde på grund af graviditet eller fødsel. De dagpenge, som kvinderne oppebærer fra sygekassen i dag, udgør som regel ret ubetydelige beløb. Og hvis ikke der stöder komplikationer til ved en fødsel, bliver dagpengene kun givet for 14 dage, og det er så langt fra alle kvinder, der arbejder i virksomheder under

fabriktilsyn og derfor får dagpenge under svangerskabshvile og fødsel.

Jeg ved, at det er vanskeligt at sige, hvad det økonomisk betyder for den enkelte familie at skaffe udstyr til et barn plus de øvrige udgifter, der følger med en fødsel. Der er mange ting, der kan spille ind, og nogle klarer sig bedre end andre. Men som prisniveauet ligger i dag, må der vel som absolut minimum regnes med 1 000 kr. Det vil sige, at selv med en moderskabsydelse som den, mit parti her har foreslået — og som befolkningskommissionen i sin tid fandt rimelig — gives der ikke fuld dækning for udgifterne; familien må selv bære en ret betydelig del deraf.

Det er, som det også er sagt her, ottende gang, mit parti har fremsat dette lovforslag, og der er ting, som har været sagt hver eneste gang, og som jeg heller ikke denne gang kan undgå at gentage. Men det, der er rigtigt, kan man ikke gentage for tit, og jeg vil gentage det, lige så længe det er nødvendigt. En af gentagelserne er: vi kan ikke være bekendt, at ca. 20 000 kvinder hvert år får afbrudt deres svangerskab, tilmed når vi ved, at langt den overvejende del af de 20 000 svangerskabsafbrydelser er ulovlige, foretages af kvaksalvere. Mange af disse kvinder, der så ganske givet er ulykkelige mennesker, kunne hjælpes ved en fornuftig og hensigtsmæssig lovgivning.

I januar 1950 nedsatte justitsministeriet svangerskabskommissionen, der skulle undersøge, om vor nuværende svangerskabslov bør ændres, og kommissionen har afgivet betænkning i marts i fjor. Selve den gældende svangerskabslov såvel som de lovforslag, der er udarbejdet af kommissionen, skal jeg afstå fra at kommentere her i dag, idet vi vel kan forvente — hvad også den højtærede socialminister gav udtryk for — at den højtærede justitsminister snart vil fremsætte forslag til en ny svangerskabslov, og så kan diskussionen jo finde sted til den tid. Jeg vil dog gerne sige, at ifølge den betænkning, svangerskabskommissionen har afgivet, var man i kommissionen enig om, at det ville være ønskeligt, om antallet af legale aborter kunne nedbringes, men at det betydelige antal illegale aborter var et endnu større problem. Deri kan vi vel alle være enige. Jeg har sagt det før og vil gen-